

Вървѣлъ Марко изъ улицитѣ и се чудѣлъ, какво е станало, та е толкова утихналъ града. Малко хора срещналъ, но всички питалъ. Плачели хората и му обяснявали. Повърналъ се тогава царевича Марко и отишълъ въ широката механа, въ която отъ порано спрѣлъ. При него дошѣлъ кръчмаря и го помолилъ да влѣзе и прибере коня си, че трѣбвало да затваря. А Марко седна на масата и удари юмрука си така силно, че се заклати цѣлата улица и проговори:

— Дето съмъ азъ, нѣма да се затваря. Който смѣе, нека ми каже нѣщо.

Кръчмаря почналъ да моли:

— Ти се не бой, казалъ му юнака, каквото стане, азъ отговарямъ; ако пѣкъ нѣщо изгубишъ, двойно ще ти го платя. Искамъ да сѣдя и гледамъ.

Издумалъ-неиздумалъ, ето че се задалъ по улицата страшния арапинъ. Коня му не върви, а играе и подскача отъ камѣкъ на камѣкъ като гиздава мома съ нови обуца. По него висятъ златни юзди, а на челото му свети безцененъ камѣкъ. Арапина се кипри на него съ червена чалма, върти очи и сучи мустаци. Следъ него бавно яздатъ три хиляди арапи, всички черни като дяволи, силни и юначни.

Когато мина покрай широката механа, арапина позапрѣ коня си, а лицето му стана зелено отъ ядъ, защото механата бѣше отворена. Кръчмаря побѣгна, изгуби се, та трѣбваше Марко да отговаря. А той стои на масата, прави се, че нищо не вижда. Арапина извади сабята си, приближи, коня му запрѣ предъ вратата. Ядоса се черния още повече и замахна, та удари гредата. Тя отхвъркна на две разрѣзана. Тогава стана Марко, като че нищо не било, извади и той сабята си и удари леко стената. Тя